

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1237/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Рибарић адвокат из ..., против туженог Клиничко болничког центра „Приштина“, са седиштем у Грачаници, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1746/2020 од 20.01.2021. године, у седници већа одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1746/2020 од 20.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1746/2020 од 20.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 989/18 од 10.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи исплати дуговани износ зарада за период од 01.01.2013. године до 01.01.2016. године, у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке одлучено је да се трошкови поступка не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1746/2020 од 20.01.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 989/2018 од 10.02.2020. године у ставу првом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или

правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одлучено је о исплати накнаде зараде запосленима који нису радно ангажовани, уз примену материјалног права које је у складу са одлукама Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује. Питање накнаде зараде, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио право на накнаду и у ком износу.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужиља није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. истог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из правног односа, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према којем ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) износи 425.952,00 динара и очигледно је нижа од вредности меродавне за дозвољеност ревизије, предвиђене наведеном законском одредбом.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић